

første Taler (B. Christensen), store Capitaler og store Opoffringer af en Mængde Mennesker til Krigshærens Tjeneste, men jeg troer da ogsaa paa den anden Side, at Folket, som yder disse Offre, er berettiget til at spørge: Hvorledes anvendes det, som vi saaledes give. Jeg mener saaledes, at dette er et billigt Forslangende, og at man ikke kan tilbagevise Folkets berettigede Krav ved at sige: Dette bryde vi os ikke om, vi anvende disse Midler, som vi synes bedst, og den Maade, hvorpaa de ere anvendte, maa siges at være den bedste. En saadan Stilling forekommer mig at være uholdbar. Har Ingen Skyld, er det Hele et Sammenstød af ulykkelige Begivenheder, ja, saa desto bedre og desto glædeligere, og jeg ønsker, at det maa være saaledes; men hvis dette ikke er Tilfældet, mener jeg, at det aldrig er for seent at udøve Rejsførdighed. En sliq Undersøgelse er desuden slet ikke noget Nyt, men har meget ofte fundet Sted. Jeg skal ikke dvæle ved de gamle napoleoniske Krige, hvor Saadant hyppigt skete, og hvor det ofte traf den Paagjældende saare haardt, og ikke blot dem, som selv havde deeltaget i vedkommende Kamp, men ogsaa Underbefalingsmænd, som ikke havde gereret sig, som de bunde, paa Grund af høiere givne Ordre. — Man har fremdeles indvendt, at det er et enkelt Affnit, som man her vil udrydde af Begivenhedernes Række, og jeg negter ikke, at denne Undersøgelse, forsaavidt den angaaer det Efterfølgende, altid meer eller mindre vil bestinde sig under Indflydelsen af det Foregaaende. Jeg skal saaledes sige, at Begivenhederne paa Als vare, om jeg saa maa sige, en Fortsættelse af Begivenhederne i Sundeved, og der, netop der, er et Punkt, som særlig kunde trænge til at opklares. Skjøndt der her ikke er Tale om en Undersøgelse af denne Sag, maa det dog være mig tilladt at bemærke, at der den 14de April 1864 blev holdt en telegraphisk Samtale mellem Krigsministeren og Stabschefen ved Armeen. Regjeringen kjendte denne, og den gik ud paa, at Dvercommandoen skulde have frie Hænder til at handle; men om Aftenen kom der et Telegram fra Krigsministeren, som sagde, at man var af den Mening, at Dybbøllinien skulde holdes saalænge som muligt, om end-

ogsaa deraf skulde resultere betydelige Tab. Altsaa har Krigsministeren, dengang Eundby, hidtil baaret Skylden for dette, det er erklæret i denne Sal af et Medlem, som havde beklædt Conseilspræsidentens Sæde, at det hang saaledes sammen, og at Regjeringen ikke kjendte Noget dertil, førend den erfarede det af det sidstomtalte Telegram til Stabschefen ved Dvercommandoen. Nu derimod seer man oftere fremsat den Paastand, at Krigsministeren var aldeles uskyldig deri, at han Intet vidste, ingen Kundskab havde derom. Jeg siger da: Hviler der ikke et saa stort Mørke over denne Begivenhed, at det nok var værd at undersøge den? Det vedrører ganske vist ikke den Begivenhed, her er Tale om, nemlig Alshistorien, jeg nævner det blot udtryffeligt, fordi det oftere er udtalt, at det vilde være rigtigst at tage Begivenhederne i det Hele med for at faae dem i deres Sammenhæng, og da jeg betragter Dybbøllstillingen som et Slags Forværk for Als, troer jeg, at det, som dengang foregik, ogsaa egner sig til Undersøgelse. Smidstid skal jeg ikke berøre dette videre med et eneste Ord. — Hvad Alsforparten angaaer, vide vi jo, at i den senere Tid har der været to Befalingsmænd, der staae imod hinanden, en Bataillonscommandeur, der fremfører den Anse mod sin Brigadecommandeur, at denne havde berøvet ham en Deel af hans Styrke ved at commandere den hen til et andet Sted uden at underrette Bataillonscommandeuren derom. Hvorledes dette hænger sammen, veed jeg ikke, og her er der atter et Punkt, som nok kunde være en Undersøgelse værd, thi dette, at Kjær By — adskillige af de Herrer vide maaffee, hvor den ligger, den ligger midt imellem Arntielsøre og Sønderborg — ikke blev besat, saa at man ikke kunde afholde Preuiserne fra at sætte sig fast der, og at det blev muligt atter at drive dem ud deraf, er atter et vigtigt Punkt. Hvem der har Ret, veed jeg ikke, men, som sagt, det er Noget, som ligger i stort Mørke og Uklarhed, og jeg tilstaaer, at, var jeg i en saadan Stilling, at jeg kunde bidrage til at faae den foreliggende mystiske Sag opklaret, skulde jeg visstelig ikke lade vente dermed. Jeg troer saaledes, at denne Under-